

[Hanne Budtz.]

manden for Nordisk Råd har talt, så er der jo ikke meget at uddybe for mit vedkomende om selve traktatens indhold.

Vi kan glæde os over, at den beskrivelse, der er givet i artikel 3, er så vidtfavnende, at der er mange muligheder for nu yderligere at uddybe det kulturelle fremstød, kan man vel kalde det, på nordisk basis både i Norden og uden for Norden. Al kultur koster jo penge, og også det konservative folkeparti er villig til at medvirke her; nu blev det oplyst, at traktaten allerede er trådt i kraft, så der er jo ikke andet at gøre end — og med glæde — at bidrage til at ratificere den.

Gunhild Due: Jeg kan tilslutte mig den almindelige glæde over denne overenskomst, men vil gerne tilføje, at jeg er ikke så glad ved den bestemmelse i artikel 9, der giver et land vetoret med hensyn til bevillinger af tilskud fra fonden. Jeg mener, almindelige flertalsregler her må gælde, og SF har planer om under den forestående samling i Nordisk Råd at forsøge at få denne bestemmelse slettet. Vi er dog ganske klar over, at det er en pris, man har måttet betale for overhovedet at få overenskomsten igennem.

A. C. Normann: Jeg sad og tænkte på under de foregående ordføreres taler, at det må være en lykkelig minister, der indhøster så mange glædesyringer, som den højtærede minister Hans Sølvhøj gør ved denne lejlighed. Også vi i det radikale venstre er med stor tilfredshed med til her i folketinget nu at konfirmere overenskomsten mellem de 5 lande om den nye kulturfond.

Vi har igennem arbejdet både i kulturudvalget og i regeringen i sin tid, da sagen for alvor blev aktuel, ivrigt arbejdet med på dens gennemførelse sammen med en række af vore kolleger fra andre partier.

Det glæder mig også, at vi kom op på 3 mill. kr. fra de 600.000 kr., som regeringerne først ønskede at begrænse fonden til. Beløbet er efter min opfattelse stadig meget beskedent under hensyn til, at byrden bæres af 5 lande, under hensyn til behovet og under hensyn til, at regeringerne har taget ganske anderledes beløb i anvendelse til kulturelle fællesformål i Norden —

beløb, som administreres uden om Nordisk Råd.

Vi havde en langvarig diskussion, jeg tør næsten bruge udtrykket en langvarig kamp om, hvem der skulle lede fonden, om det skulle være regeringerne, f. eks. igennem kulturkommissionen, der jo sorterer under ministrene, eller Nordisk Råd, hvorigennem vi fik en folkevalgt ledelse af denne mindre del af de fælles nordiske udgifter til kulturformål. Efterhånden vandt det synspunkt overhånd, at denne sag var Nordisk Råds og burde ledes af rådet. Det lykkedes imidlertid ikke helt at overvinde regeringernes faste tro på, at kun ministre evnede at lede fondens virksomhed, til trods for at det hele tiden var en forudsætning for alle forhandlinger, at kulturkommissionen skulle fungere som et sekretariat for fonden. Vi fik derfor, kan man vist sige, en mikset ledelse, en blandet ledelse, bestående halvt af parlamentarikere og halvt af tjenestemænd, men ganske vist af tjenestemænd, for hvem det blev understreget i overenskomsten, at de stod som frie medlemmer af ledelsen.

Jeg håber, at det ønske, som der var et klart flertal for i rådet og i dettes kulturudvalg, at kulturfonden måtte tillægges en selvstændig ledelse under Nordisk Råd, ved lejlighed vil komme til at sætte sig spor i en revision af overenskomsten. Det vil i så fald være en nydannelse inden for Nordisk Råds konstitution og sædvane, og vi er mange — jeg kan mærke det under sessionerne og rundt omkring, hvor vi taler om nordisk samarbejde — vi er mange, som har med det nordiske samarbejde at gøre, også inden for selve Nordisk Råd, der tror, at såfremt Nordisk Råd fortsat skal få en afgørende indflydelse på fællesudviklingen i Norden og komme til at svare til de forventninger, store dele af befolkningen i de nordiske lande nærer til Nordisk Råd, ja, så må efterhånden også nye opgaver lægges ind under Nordisk Råds auspicer på en sådan måde, at Nordisk Råd får en virkelig selvstændig indflydelse.

Jeg håber, at man ikke i fremtiden fra den danske regerings og det danske folkets side vil være for ængstelig for at lade Nordisk Råd få selvstændige opgaver og lidt større indflydelse. I den retning tror jeg tankerne går hos de fleste, der deltager i samarbejdet; og i den måde, kulturfondens